

*Hän osasi taistella. Siinä hän oli hyvä,
suorastaan erinomainen.
Sen sijaan tyynellä elämistä hänen
täytyisi vielä harjoitella.*

Vasta Pinnalla tajusin, kuinka tuskaisen kauan olin Limeä odottanut. Ei sittenkään. En minä häntä ollut odottanut vaan muutosta, tilaisuutta alkaa elää omannäköistä elämää. Latvustossa olin elänyt odotuksen limbossa, jossa päivät kuluivat muiden suunnitelmien mukaan, asioiden parissa joita muut pitivät tärkeinä. En olisi voinut uskoa elämäni muuttuvan niin nopeasti ja niin totaalisesti. Vielä eilen olin ollut yksi iänikuisista haaveilijoista. Ylimpien ja heidän perheidensä suunnitelmat liittyivät töiden lisäksi lähinnä viikonloppukarnevaaleihin ja loma-aikoihin. Olin kurkkuani myöten kyllästynyt kaiken maailman juhlaillallisiin ja edustusnukkena esiintymisiin – yhtä päälle liimattua näytelmää.

Aloin pikkuhiljaa sisäistää, etten ollut koskaan täysin hyväksynyt osaani mentorina, ja tuskin olin ainoa kaltaiseni. Ei vika ollut minussa tai kohtalotovereissani. Järjestelmässä sen sijaan oli paljonkin mätää, mutta ikinä en ollut uskaltanut sanoa sitä ääneen, ja olin suorastaan hävennyt puhua epäilyksistäni edes Noomille. Pahimmassa tapauksessa minut tuomittaisiin kapi-nasta, ja siitä rangaistus olisi karkotus Latvustosta kapselinvar-teen, Pinnan läheisyyteen. Siellä minusta tulisi yksi maineensa menettäneistä hyvittäjistä, kunnes katoaisin kokonaan. Ehkä mi-nut heitettäisiin lopulta mereen, niin kuin jätteet digiajalla.

Mutta nyt tuo ajatus kuulosti naurettavalta, oikeastaan hou-kuttelevalta ja tavoittelemisen arvoiselta. Huokaisin helpotuk-sesta. Kiitin ja taputin itseäni olalle siitä, että olin jatkanut kär-sivällisesti odottamista ja luottanut ennustuksiin edes osittain.

Minun ja Limen kohtaaminen oli käynnistänyt uuden vai-heen meidän molempien elämässä, viimeistään nyt se oli päivän-selvää. Olin pärjännyt pitkään yksin – Noom piti huolen siitä, että tunsin oloni vain harvoin yksinäiseksi, mutta joskus mento-reille itselleen tarkoitetun viestin oli tultava toisen ihmisen kaut-ta eikä suoraan hengiltä, ja tässä ajassa tuo viestintuoja oli Lime.

Hän oli tullut elämäni kuin tuulispää tuoden mukanaan tär-keän sanoman: rohkeus on herätettävä, se on valjastettava ennen kuin on liian myöhäistä.

Sen sijaan minun viestini Limelle oli: kaaoksen keskeltä on löydettävä tyyneys tai muuten elämä katoaa ikuiseen myrskyyn.

Päätä pahkaa rakastumisesta koitui yleensä paljon surua ja murhetta. Äkkirakastumisista kuuli juttuja Latvustossa vain ani harvoin. Mutta minun ja Limen ensikohtaamisen ajoitus vaikutti niin tarkalta, ettei sellaiseen täsmällisyyteen pystynyt kuin koh-talo. Täytyisi kieltäytyä pelkäämästä muutosta, mutta ei kuiten-kaan juosta sen perässä silmät ummessa. Joka tapauksessa vanha maailma tulisi näyttäytymään uudessa valossa, minne ikinä sit-ten päätyisimmekään ja välittämättä siitä kenen kanssa.

“Saitko nukuttua?” matala ääni vierelläni kysyi. Käännyin kyljelleni. Peiton alla lämpimät kädet hapuilivat vyötäröäni ja löydettyään etsimänsä ne vetivät minut lähemmäksi. Tummat ripset suojelivat lähdeveden sinisiä silmiä, jotka hymyillen toi-vottivat hyvät huomenet. Iiriksissä näkyi liukuvärjättyjä ympy-röitä, sielun vuosirenkaita. Aamu oli mitä ihanin – tähänastisen elämäni paras aamu.

“En ole koskaan nukkunut yhtä sikeästi”, sanoin oudon vir-keänä ja painoin korvani Limen rintaa vasten tämän sydämen kohdalle. Halusin kuulla, kuinka tuo suuri rakkaus rummutti.

“Näitkö unia? Näitkö meidän tulevaisuuden?” Lime kysyi si-littäen takkuisia hiuksiani. Tunsin hänen rintalastansa tärähtelevän hänen möreän äänensä kiertäessä kehon läpi.

“En nähnyt mitään, en kerrassaan mitään”, huokasin täydelli-sen tyytyväisenä samalla kun nostin pääni littanalle tyynylle.

Lime makasi kyljellään ja nojasi toiseen käteensä. “Millaisia unia yleensä näet?” hän kysyi utelias pilke silmäkulmassaan.

“Monenlaisia,” vastasin lyhyesti.